

XIX.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om Forandring i Lov om Sognebaands Løsning af 4de April 1855.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 21de November 1862.)

I ovenmeldte Lovudkast foreslaaes det, at, naar et Medlem af en Sognemenighed, der har løst Sognebaandet, „i Henhold til Kongelig Anordning af 2den Oktober 1862“ lader en kirkelig Handling udføre i sin Sognkirke, da skulle Accidentserne tilfalde den af Sognets Kirkebetjente eller Skolelærere, hvem de vilde være tilfaldne, hvis Tjenesten var bleven forrettet af Sognets Præst m. v.

Mod dette i Forholdets Natur, som det synes os, fuldkommen hjemlede Forslags Realitet kan Udvalgets Fleertal (Borgen, Christensen, Drejer og Faursschou) Intet have at erindre, forsaavidt vi aldeles bifalde Indholdet af den paaveraabte Kongelige Anordning af 2den forrige Maaned, der giver Medlemmer af Folketirken, som have løst Sognebaand, Ret til, Enhver for sit Vedkommende, at lade forrette Barnebaab, Brudevielse, Rigstale samt, under visse nærmere Bestemmelser, Allergang i deres Sognkirke og Gravtale paa deres Sogns Kirkegaard ved den Præst, til hvem de have sluttet sig (§ 1 og 2). Med Hensyn derimod til det Formelle, navnlig de nysnævnte Bestemmelser Meddelelse i en saakaldet „Kongelig Anordning“, kunne Udvalgets Medlemmer Borgen og Christensen ikke tilbageholde en Tvivl om, hvorvidt Bestemmelser af denne Besskaffenhed bør gives i anden end Lovs Form.

Med Hensyn til dette Things særegne Stilling til Spørgsmaal om Regjeringens Competence i Sager af denne Natur — cfr. Grundlovens § 72 og 73 — finder dette Udvalgets Mindretal sig vel ikke foranlediget til hyderligere at forfølge denne Tvivl, men det finder dog saavel heri, som i Bigtigheden af selve Anordningens Gjenstand og i den Omstændighed, at samme allerede har foreligget Rigsdagen til

Forhandling i Lovs Form, Opfordring til at foreslaae det ærede Thing, at erklære sin Samstemning med bemeldte Kongelige Anordning af 2den Oktober 1862 saaledes, at den derved ophøies til Lov og sikkes mod de eensidige Forandringer, den ellers vil være undergIVEN.

Dette Mindretal foreslaaer derfor, at umiddelbart efter Lovudkastets: „i Henhold til Kongelig Anordning af 2den Oktober 1862“ tilføies: „hvilken forøvrigt herved skal være ophøiet til gjældende Lov“.

Medundertegnede, Drejer og Faursschou, — der, som allerede anført, med to andre Medlemmer af Udvalget bifalde Indholdet af den Kongelige Anordning af 2den f. M., om end mindre ubetinget, forsaavidt angaaer den Deel af samme, der findes i § 2 — vilde vel have foretrukket at see de paagjældende Bestemmelser givne i Lovs Form istedetfor ved Anordning, men vi have dog ikke kunnet overbevise os om, at Grændserne for Administrationens Omraade ere overskredne ved Brugen af sidstnævnte Form, og navnlig kunne vi ikke tillægge enten Gjenstandens Bigtighed i og for sig eller den Omstændighed, at samme allerede har foreligget Rigsdagen til Forhandling i Lovs Form, nogen afgjørende Betydning i saa Henseende, skjøndt vi paa den anden Side ei heller finde, at de Bestemmelser, som indeholdes i Anordningen, ikke skulde kunne gives i Form af Lov, for di de angaae et kirkeligt Anliggende. Vi skjønne derfor heller ikke, at der nu, efter at Regjeringen engang har anseet det hensigtsmæssigt at vælge den foreliggende Form, er tilstrækkelig Føie til at fravige denne, idet vi derhos see et ikke ringe Bærm imod de befrygtede eensidige Forandringer deri, at Formen er en anden, en høitideligere, end en